

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 05-7)

Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden”** (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af.

Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeert u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

2 Tim. 4:2-4. “verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren”.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 05-7)

Het wordt nu duidelijk, waarom het brandoffer ons spreekt van, dat wij eerst ons lichaam hebben te brengen, ons leven in dat lichaam. Wat er staat in **Rom. 12:1b** *“dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer”*.

Dan gaan wij verstaan, dat het spijsoffer, dat direct op het brandoffer volgt, daarmee verbonden is, omdat de moeizame arbeid moet verricht worden in een lichaam, dat aan God reeds ten offer is gebracht. En dan alleen kan de moeizame arbeid in dat lichaam verricht, het spijsoffer voorbrengen, dat God welgevallig is. Wij denken hierbij aan enkele uitspraken van de apostel Paulus en zien wij dat zijn arbeid in het Koninkrijk van de Heer ook is geweest die moeitevolle arbeid in het zweet zijn aanschijns.

Paulus spreek hiervan in **2 Cor. 11**, hoe hij, niet alleen zijn lichaam stelde als een heilig Gode en levend welgevallig offer, maar ook heel zijn moeitevolle arbeid, dat was een spijsoffer voor de Heer. En dan gaan wij zien, wat het spijsoffer is, wat hem ook heel wat bloed, zweet en tranen kostte.

Wij lezen dat in **2 Cor. 11:23-29** *“Dienaren van Christus zijn zij? – ik spreek tegen mijn verstand in – ik nog meer: in moeiten veel vaker, in gevangenschap veel vaker, in slagen maar al te zeer, in doodsgevaren menigmaal. (ziet u, hoe hier dat broodkoren vermalen wordt? En hoe het in de vuuroven gaat van de beproeving? En hoe het gekneet wordt met het water van tranen) Van de Joden heb ik vijfmaal de veertig-min-één-slagen ontvangen, driemaal ben ik met de roede gezeseld, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een etmaal heb ik doorgebracht in volle zee; telkens op reis, in gevaar door rivieren, in gevaar door rovers, in gevaar door volksgenoten, in gevaar door heidenen, in gevaar in de stad, in gevaar in de woestijn, in gevaar op zee, in gevaar onder valse broeders (denkt u het eens in, dat er geen plekje was, of hij was in gevaar van zijn eigen Jodengenoten, van de heidenen en van de vele valse broeders onder de Christenen); in moeite en inspanning, tal van nachten zonder slaap, in honger en dorst, tal van dagen zonder eten, in koude en naaktheid; (en dan), afgezien van de dingen, die er verder nog zijn, mijn dagelijkse beslommering, de zorg voor al de gemeenten. Indien iemand zwak is, zou ik het dan niet zijn? Indien iemand aanstoot neemt, zou ik dan niet in brand staan?”*

Ziet u het spijsoffer?

En wij willen nog lezen een tweede getuigenis van Paulus in **2 Cor.6:1-10**, waar wij het spijs- en het drankoffer zien, dat verbonden is met het lichaam, waarom de dienst verricht wordt: *“Maar als medewerkers (Gods) vermanen wij u ook de genade Gods niet te vergeefs te ontvangen, want Hij zegt: ten tijde des welbehagens heb Ik u verhoord en ten dage des heils ben Ik u te hulp gekomen; zie, nú is het de tijd des welbehagens zie, nú is het de dag des heils. (en dan komt zijn arbeid) Wij geven in geen enkel opzicht enige aanstoot, opdat onze bediening niet gesmaad worde, maar wij doen onszelf in alles kennen als dienaren Gods: in veel dulden, in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden, in slagen, in gevangenschappen, in oproeren, in moeiten, in nachten zonder slaap, in dagen zonder eten, in reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in rechtschapenheid, in de heilige Geest, in ongeveinsde liefde, in de prediking van de waarheid, in de kracht Gods; met de wapenen der gerechtigheid in de rechterhand en in de linkerhand; onder eer en smaad, in kwaad gerucht en goed gerucht; als verleiders en toch betrouwbaar; als niet bekend en toch wél bekend; als stervend en zie, wij leven; als getuchtigd, maar niet ten dode; als bedroefd, maar altijd blijde; als arm, maar velen rijk makend; als niets hebbend en toch alles bezittend”*.

Prijst God! Hier zien wij het spijsoffer.

Bij het spijsoffer werd ook een drankoffer uitgegoten en Paulus was ook zo'n drankoffer; terwijl hij zich daar ook nog bij verblijde, wat wij hebben gelezen in **Fil. 2:17-18** *“Maar ook indien ik geplengd word bij de offerande en de eredienst van uw geloof, verblijd ik mij, en ik verblijd mij met u allen. Verblijdt gij u evenzo en verblijdt u met mij”*.

In onze NBG vertaling staat hier *“geplengd”*, wat *“uitgegoten”* werd, maar dat is hetzelfde als het drankoffer, wat in de Oude Vertaling staat.

Wat bedoelt Paulus met *“plengoffer”*? Hij schrijft deze brief vanuit de gevangenis en zijn doodvonnis was al uitgesproken, wat wij lezen in **Filippenzen 1**. En toch verblijdde hij zich, want hij zegt in **vers 21** *“Want het leven is mij Christus en het sterven gewin”*.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 05-7)

Maar hij werd van twee kanten gedrongen en wat hij kiezen moest, wist hij niet. Daarom zegt hij verder in **vers 22-24** “*Indien ik in het vlees blijf leven, betekent dat voor mij werken met vrucht, en wat ik moet kiezen, weet ik niet. Van beide zijden word ik gedrongen: ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste; maar nog in het vlees te blijven is nodiger om uwentwil*”.

Kijk, dat is een wonderlinke instelling, dat hij niet alleen dit uit die liefde Gods, die hem eenmaal vervuld had, bereid was om niet alleen een moeitevolle arbeid te verrichten, waarin hij die geweldige offers steeds weer bracht, waarvan wij gelezen hebben: dagen zonder eten, nachten zonder slaap en van al die mishandelingen en vervolgingen, maar zelfs om deze arbeid met blijdschap te verrichten, om een spijsoffer te zijn, opdat anderen voeding zouden krijgen. Want dat begrijpen wij wel, dat een spijsoffer bedoeld is tot voeding.

Zoals Jezus, die dat ware brood is, de Zijnen wil voeden met dat ware Brood, want zij zijn immers de leden van Zijn Lichaam. En nu was Paulus niet alleen bereid om deze zware arbeid met blijdschap te verrichten, opdat hij een spijsoffer voor de Heer kon zijn, waarmee de Heer anderen kan voeden, maar hij was zelfs bereid om daarbij zijn leven, zijn bloed te geven.

Dat is het “**plengoffer**” en dat is de gezindheid van Jezus Zelf. Want Jezus leefde immers in hem! En Jezus is dat ware brood des levens, want Hij is immers het ware tarwegraan, waarvan Hij in **Johannes 12** zegt “*indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf*”.

Dat spijsoffer is dus in de eerste plaats in Jezus vervuld. Want Hij is die ware tarwekorrel, die in de aarde gegaan is en Hij is door bloed en tranen gegaan aan het kruis, maar ook tijdens Zijn aardse leven is Hij verguisd, vermalen en verworpen geworden, want dat is in de molen gemalen worden.

Wij weten toch, dat het graan verbrijzeld werd tussen twee stenen. En daar getuigt Paulus van, als hij tussen de Joden, de heidenen en de valse broeders zat en als het ware geestelijk door hen vermalen werd. En het ging met Jezus niet anders, want wij hebben gezien, hoe Jezus door Gethsémané naar Golgotha door dat vuur heenging om de vruchten voort te brengen van Zijn moeitevolle arbeid, wat Hem bloed, zweet en tranen gekost heeft.

Maar wat heeft dat een heerlijke vrucht voor God voortgebracht! Op het feest van de Eerstelingsgarf (ons Paasmorgen) nam Hij alreeds een aantal eerstelingen mee uit het dodenrijk. Wij weten niet wie dat zijn, maar het waren heiligen, die ontslagen waren en die Hij meegenomen en als eerstelingsgarf voor God bewogen heeft. En nu zet de Heilige Geest dat werk door, opdat de hele oogst binnenkomt en daaruit wonderbare broden worden bereid, die voor God bewogen moeten worden.

Als Jezus ons leven is, dan weten wij, dat niet alleen ons lichaam Hem toebehoort, maar dat dan ook een moeitevolle arbeid ons deel zal zijn. En als wij willen werken in Zijn Koninkrijk, dan moeten wij ons geheel willen geven aan Hem tot een spijs- en drankoffer. Maar wij hebben al gezien, dat Paulus dat niet kon doen in eigenkracht en dat kunnen wij evenmin.

Aan het spijsoffer werden voorwaarden gesteld; sommige ingrediënten mochten er niet in komen, anderen moesten er wel in zijn. Het eerste ingrediënt, wat er niet in mocht, was het zuurdesem.

Wij moeten begrijpen, dat wij in eigen kracht niets kunnen doen in het Koninkrijk van God, omdat wij in ons zelf geen werktuig kunnen zijn voor Jezus, want het is Jezus Zelf, die in en door ons werkt. Wij zijn immers Zijn leden en het is Jezus in ons, die de grote werken Gods wil voortzetten. Dan kunnen wij pas dat spijsoffer zijn om anderen tot voeding te kunnen worden.

Maar als wij in eigen kracht een werktuig willen zijn, dan is dat spijsoffer met zuurdeeg vermengd, dat wil zeggen met menselijke, zondige bijbedoelingen, met boosheid, slechtheid, valsheid, allemaal het zinnebeeld van valse leringen.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 05-7)

In de Schrift vinden wij in 1 Cor. 5:6-8 *“Uw roem deugt niet. Weet gij niet, dat een weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt? Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd. (door Jezus vrijgemaakt van de zonde van het oude ik) Want ook ons paaslam is geslacht: Christus. Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuurdeeg, noch met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid”*.

Willen wij dus een toegewijd en overgegeven werktuig in 's-Heren hand zijn, dan hebben wij er voor zorg te dragen, dat geen bederf in welke vorm ook in die arbeid komt, opdat wij daarvan geheel gevrijwaard blijven. Hoe kan dit?

Jezus was het zondeloze Paaslam en in Hem was geen zuurdesem, dat wil zeggen geen boosheid, geen slechtheid, geen valse leer of andere verkeerde bijbedoelingen voor eigen eer, of winstbejag om zichzelf daarin te zoeken, om voor zichzelf een naam te maken; dat was bij Jezus niet!

Maar wij, hoewel wij in Jezus volkomen gereinigd en geheiligd zijn, dragen toch nog altijd die oude mens met ons mee, al is die gekruisigd en al hebben wij die in onze dood afgelegd, kan hij zich toch altijd nog trachten te doen gelden op een listige en leugenachtige wijze, met de leugen, dat het oude ik toch nog leeft. Want satan probeert altijd Gods kinderen wijs te maken om met die dode mens rekening te moeten houden.

Daarom mocht ook de Israëliet, als hij de beschikking had over een vuuroven, het spijsoffer niet als meel, maar moest het eerst in de vuuroven brengen en het gaan bakken. En wij hebben de beschikking gekregen over een kostelijker vuuroven, het Pinkstervuur.

En weet u, wat nu het heerlijke er van is? Zuurdesem, wat wij kennen als gist, dat zijn bederfwerk verricht, steekt alles aan; maar zo gauw als een deeg, waar zuurdesem in is, in de vuuroven gaat, dan liquideert ogenblikkelijk dat vuur de werking van dat zuurdeeg, maar het deeg zelf niet.

Begrijpen wij dit? Wij zijn onbekwaam voor het werk des Heren, als wij niet door de vuurdoop van Gods Geest gaan. Jezus zei, dat zijn apostelen en geweldig werk zouden moeten verrichten, dat wil zeggen omdat Hij Zijn werk in hen zo voortzetten op een nog grotere wijze.

En dan gebod Hij hen, dat zij niet Jeruzalem moesten verlaten, totdat zij aangedaan zouden zijn met de kracht van omhoog. Dus niet eerder uitgaan, want dan is men onbekwaam. Want wij dragen allen het zuurdeeg in ons. Maar al het vuur van de Heilige Geest ons vervult, dan wordt dat geliquideerd. Daarom moet ons spijsoffer in de oven gegaan zijn. En als wij werkelijk als werktuigen van de Heer in Zijn werk staan, dan moeten wij zorgen, dat wij altijd vervuld blijven van de Heilige Geest.

Ik zou niet durven een samenkomst te beginnen, een Woord voor u te verkondigen, indien ik niet eerst op mijn knieën zou zijn gegaan voor de Heer en mij verootmoedigd hebben voor God en Hem gezegd had: *“Heer, ik ben onbekwaam, vervul mij met Uw Geest, gordt mij aan met Uw kracht, opdat Uw vuur in mij zal zijn, want in mijzelf is alleen maar bederf”*.

Broeders en zusters, zo alleen kunnen wij een spijsoffer zijn voor de Heer en dan kunnen wij anderen gaan voeden, want de Heer dient anderen dat voedsel toe door ons. Daar zegt het Woord **“Blijft vervuld met de Heilige Geest”**! God kan geen zuurdesem in het spijsoffer toestaan.

In Israël mocht men het wel in zijn dagelijks brood hebben, maar niet in datgene, wat voor God was. Daarom zegt Paulus in **2 Cor. 6:6**, als hij spreekt van zijn moeitevolle arbeid **“in reinheid** (daar hebben wij dat ongezuurde brood), **in kennis, in lankmoedigheid, in rechtschapenheid, in de heilige Geest”**. In dit vuur van de Heilige Geest kon deze zuurdesem werking van de oude Saulus niets meer doen. Die was geliquideerd.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 05-7)

En hoe gaan wij nu getuigen, hoe werken wij voor de Heer? Weest er van doordrongen, dat wij allemaal het zuurdesem nog in ons hebben, maar daarom zorg er voor, dat Gods Geest u steeds vervullen kan in al de arbeid, die u voor de Heer wilt en moogt doen.

Als wij in het vuur van Gods Geest blijven, dan verteert ook alle valse leer. En dat behoedt ook de voorganger en iedere dienstknecht voor eigen eer en hoogmoed, want dan gaat men steeds meer zien, dat men van zichzelf niets is.

Het tweede ingrediënt, wat God niet toestond in het spijsoffer, was honing. De Schrift leert ons, wat het zinnebeeld van honing is. In **Spreuken 24:13** wordt gezegd: ***“Eet honig, mijn zoon, want dat is goed, honigzeem is zoet voor uw gehemelte”***. Er wordt dus zelfs in Gods Woord aangeraden om honing te eten.

Als God aan Israël het heerlijke erfdeel belooft, het beloofde land, dan staat er vele malen: ***“het is een land overvloeijende van melk en honing”***. En honing is dus heel iets anders dan zuurdesem. Wat is honing dan? Het is het zoete, wat God ook nog schenkt in het natuurlijke leven voor de mans en op zichzelf is dat dus goed.

Geniet maar van het goede, dat God u ook nog in het natuurlijke geeft. En zo is honing immers aangenaam, het is zoet en daarom het zinnebeeld van het aangename in het natuurlijke leven, voor de mens. En dat mogen wij ook met dank gebruiken.

Wij moeten ons wel indenken, dat men in de tijden van het Oude en Nieuwe Testament nog geen suiker kende. De bereiding van suiker uit suikerriet werd pas zevenhonderd jaar na Christus ontdekt, terwijl de bereiding van bietsuiker nog veel later werd ontdekt. Daarom nam in die tijden de honing de plaats in van onze suiker.

Men had dan ook verschillende soorten honing, onder andere de bijenhoning, de dadelhoning en de honing die uit druiven bereid werd, de zogenaamde druivensuiker. Het zijnde natuurlijke aangenaamheden, de zoetigheden, die God schenkt, waarvan wij ook dankbaar gebruik mogen maken.

Maar er staat ook een waarschuwing in de Schrift, dat men er niet te veel van moet gebruiken, wat ook staat in **Spr. 25:16** ***“Hebt gij honig gevonden, eet zoveel als u voldoende is, opdat gij er niet te veel van krijgt en het uitspuwt”***. Begrijpen wij de zin hiervan? Wij mogen genieten van de natuurlijke genoegens, die God schenkt, maar als men er te veel van neemt, dan brengt dat tenslotte bederf. En dat staat ook in **vers 27** ***“Veel honing eten is niet goed”***.

En in het spijsoffer mocht dit niet aanwezig zijn. En wat krijgen wij hier weer een les, vooral ook voor deze tijd. Wat zien wij vandaag in de zogenaamde Christelijke kerken, waar gewerkt wordt voor het Koninkrijk Gods met heel veel honing! Er zijn kerken, waarin men een danszaal heeft om de jeugd te trekken door aangename, gezellige avondjes met dans en spelletjes te houden.

Maar God duldt geen honing in het spijsoffer, het werk van de Heer, want dat brengt alleen maar bederf. Want het is een bekend feit, dat als honing bij het vuur gaat komen, dan gaat het bederven. Dat verdraagt elkaar niet. Zo min als zuurdesem voor het vuur des Geestes kan bestaan.

Daarom moeten wij niet komen met onze eigen aangenaamheden en met de zoetheid van het natuurlijke leven om daarmee God te gaan dienen in het werk en dat wil men dan met de geest doen! Maar dan zal er ogenblikkelijk bederfwerking in treden. Laten wij dit verstaan. Want noch Jezus, noch de apostelen zijn met stroopsmeren begonnen; maar Jezus heeft de mensen de waarheid aangezegd en daar gaat het om.

Tot zover, volgende week gaan wij verder.

Gods rijke Zegen,
Het Bijbelstudie Centrum.